

Еремия.

Отраднo! Отраднo, Бистро. Менѣ ми е особно приятно, че напушташъ ония песимистични дни, каквито дирѣше слѣдъ връщането си отъ Пансиона.

Бистра.

Наистина, азъ като че сега почвамъ да живѣя. По-рано азъ бѣхъ въ нѣкакво недоумѣние, а сега всѣки день носи съ себе си по нѣщо, очаквамъ — И кога слънцето изгрѣва, сѣкашъ дѣха нѣщо ново, гали душата съ нѣщо чудодѣйно; вечеръ, кога въ прѣвара звѣзди по небето заблѣщукатъ, като че ми нашенватъ за онова, що ожидамъ — А нощъ, кога всичко се прибере и луненъ блѣскъ окъже билото — азъ се заглеждамъ о скелята на маяка и прѣдъ менъ се издигва новия маякъ, но не такъвъ както го рисувамъ, а тъй — високъ, високъ — и като огрѣлъ, че свѣтлината му озарява цѣлата земя —

(Мълчание. Дочува се камбанниятъ звънъ и двамата се вслушватъ).

Еремия.

(Вдига изведнажъ глава, като че си спомнилъ нѣщо)
Чичо май още изповѣдва?

Бистра.

Та тѣ нѣматъ свѣршване. (Съчувствено) Съсиша се горкиятъ ми дѣдо. Казвамъ му да си почине, че пакъ, а той.

Еремия.

И да си употрѣбява енергията за нѣщо по за прѣдъ свѣта — разбирамъ, но да губимъ днитѣ си подиръ нѣкакви изповѣди, които никому нищо не докарватъ!

Бистра.

Собствено — Нима е малко да утѣшишъ другитѣ на десетки страждущи — И то е едно дѣло.